

Kurt Brauer (SF):

Hr. Holmberg udtrykte den mening, at han ikke altid har trukket på samme hammel som hr. Kampmann. Jeg skal ikke sige ret meget om lufthavne, idet jeg føler mig rimeligt dækket ind af redegørelsen, og hr. Holmberg kan man jo alligevel ikke hamle op med.

Bortset fra det skal der lyde en tak til embedsmændene, som gjorde forarbejdet, embedsmændene i DSB, i vejdirektoratet, i ministeriet og overalt, hvor de har befundet sig, de, der har skabt muligheden for, at denne debat kan føres på et så højt niveau af oplysning, som tilfældet er. Der skal også lyde en tak til ministeren for en veldisponeret redegørelse, der indeholder en god del af det mod og mandshjerte, som talen selv erklærer er en nødvendighed i disse spørgsmål. Talen er jo nemlig udsprunget af en vis socialistisk grundholdning, en vis venstreorientethed, og det er da glædeligt for mig, at ordføreren for det konservative folkeparti støtter mig i denne antagelse. Det skulle borge for mit synspunkts rigtighed, at redegørelsen har gjort lidt ondt ovre i den side af salen.

Men lad os nu se, om det holder til en konfrontation med virkeligheden i de kommende år; det er jo et ganske andet spørgsmål. Man kan jo nemlig frygte det værste. Folketingssammensætningen alene virker jo f. eks. ikke som noget, der lover særlig godt. Her i salen plejer man ikke at have det store udsyn, som accepterer den kendsgerning, at der skal investeres med præcision og offervilje, for at trafiksektoren kan give det nødvendige bidrag til fremgang for landet og for borgernes livskvalitet.

Man må også her nærlæse redegørelsen for at se, at talen starter og slutter med basuners brag, men ind imellem med et lille trut i legetøjstrompeten accepterer det nuværende investeringsniveau i sektoren.

Ministerens skulle have en god chance for at få gjort noget ved styringen og i hvert fald ved de styringsværktøjer, som han lægger op til i sin redegørelse. For hvis der er nogen sektor, hvor de borgerlige partier accepterer statsindgreb, er det netop her. Der eksisterer ikke det borgerlige parti, som ikke på et eller andet tidspunkt har forlangt øget statsindgriben her eller øget statsindgriben dér. Det er selvfølgelig sjældent for det godes

skyld, når det kommer fra den side — det ligger i disse partiers natur — men det er dog en accept af statsindgreb og styring af en sektor, og det finder jeg overmåde interessant. Det skulle give ministeren gode chancer for i det mindste at få lavet værktøjet. Alt værktøj kan jo misbruges. Jeg har nogen tillid til, at det ikke bliver tilfældet, så længe denne minister sidder.

Styring har vi jo nemlig manglet kolossalt i trafiksektoren. For en menneskealder siden stod den typiske rigsdagsmand på talerstolen i rigsdagen og forlangte en jernbane hjem til sit sogn, hvis ikke der var én i forvejen, som han kunne forlange en lille snoning på, og så kom den snoning, hvis det overhovedet var muligt, eller også kom den ikke. Sådan gik det til dengang. Senere forlangte den samme rigsdagsmand en motorvej eller i hvert fald en god klat beton hjem til sit sogn, for nu var det moderne. Atter nogen tid efter forlangte han lufthavne, og han fik dem, eller han fik dem ikke. Det var i hvert fald for mig at se noget af et politisk lotterispil, om han fik dem eller han ikke fik dem. Og nu er det vel nok snart sådan igen, at den typiske rigsdagsmand er ved at begynde at forlange jernbanestationen og jernbanelinjen hjem til sit sogn igen, den samme jernbanelinje, som han nedlagde i sin begejstring for motorvejene.

Dette er dansk politisk trafikplanlægning i en nøddeskal indtil 1975. Det skal blive interessant at se, om vi efter 1975 får lidt mere hold på disse sager. Ministerens redegørelse er et af de første alvorlige angreb på den anarkistiske planlægning, som dette ting har præsteret indtil nu, og det er godt.

Men et hjertesuk må det vel være fra min side, at politikerens rolle er så forholdsvis svag i det oplæg, ministeren giver om, hvorledes vi kan lave os nogle styringsværktøjer. Et møde her i denne sal kan ikke planlægges. Det er vist erkendt af alle. Trafikudvalget kan næppe heller planlægges. Det tror jeg også er erkendt. Og i ministeriet har folket siddende den af sine repræsentanter, som sidder nærmest ved ideernes arnested, og han kan være aldrig så dygtig, embedsmændene må alligevel føle sig ensomme og forladte og tvungne til at træffe beslutninger, som de ved uundgåeligt vil trække politiske konsekvensbeslutninger med sig, men som det nu blot er umuligt at ændre på, fordi